



ע"פ 48347/02/18 - מיכאל אורלובסקי (אסיר, טטיאנה אורלובסקי נגד משטרת ישראל-רישוי עסקים מחוז צפון

בית המשפט המחוזי בחיפה

29 מרץ 2018

ע"פ 48347-02-18 אורלובסקי(אסיר) ואח' נ' משטרת ישראל-רישוי עסקים מחוז צפון

בפני הרכב כבוד השופטים:

רון שפירא, נשיא [אב"ד]

בטינה טאובר

עדי חן ברק

המערערים

1.מיכאל אורלובסקי (אסיר)

2.טטיאנה אורלובסקי

ע"י ב"כ עוה"ד גב' שמואלי ולירון אודיז

נגד

המשיבה

משטרת ישראל-רישוי עסקים מחוז צפון

ע"י ב"כ עוה"ד ריצ'ארד סאלח (פמ"ח אזרחי ומנהלי)

ועו"ד גלעד גפן (פמ"ח פלילי)

פסק דין

ערעור על החלטת בית המשפט השלום בקריות (כבוד השופט מוחמד עלי) מיום 18.01.18, שניתנה בתיק צ"מ 65188-12-17, המורה על סגירת בית העסק של המערערים (עסק המשמש לזנות כך ע"פ הנתען), למשך 4 חודשים, זאת מכוח סעיף 78(א) לפקודת המשטרה (נוסח חדש), תשל"א- 1971 (להלן: "פקודת המשטרה").

א. רקע כללי:

1. ביום 23/10/17, הוצא ע"י מפקד מחוז חוף של המשטרה, באישור פרקליט מחוז חיפה, צו סגירה מנהלי למשך 30 ימים, כנגד עסק שנטען כי מנוהל על ידי המערערים (אם ובנה).

צו הסגירה הוצא מכוח הסמכות שניתנה למפקד המחוז בהתאם לאמור בסעיף 3(א) לחוק הגבלת השימוש במקום לשם מניעת ביצוע עבירות, התשס"ה 2005 (להלן: "חוק הגבלת השימוש").

בצו צוין כי המקום משמש לעיסוק בזנות וכי נתנו לגביו בעבר מספר צווים להגבלת השימוש.

2. בתום התקופה הוארך הצו, לבקשת המשיבה, למשך 60 ימים נוספים (עד ליום 19/1/18) זאת בהתאם להחלטת בית משפט השלום בקריות (כבוד השופטת ביטון-פרלה, בתיק צ"מ 46016/11/17), כאשר גם החלטה זו ניתנה מכוח הסמכות הנתונה לבית המשפט בהתאם לאמור בחוק הגבלת השימוש.

על החלטה זו הוגש ערעור לבית משפט זה (עפ"א 41246-12-17), אשר נדחה על ידי כבוד השופטת נתנאל-

עמוד 1



שרון.

3. ביום 31/12/17 הגישה המשיבה בקשה למתן צו שיפוטי לסגירת המקום והפעם מכוח האמור בסעיף 78(א) לפקודת המשטרה.

בבקשה נתבקש בית המשפט ליתן צו לסגירת בית הבושת שנטען כי מתנהל במקום וזאת למשך 6 חודשים או עד קבלת החלטה על ידי הפרקליטות בשאלת הגשת כתבי אישום נגד המערערים.

המשיבה טענה, בין היתר, כי מהראיות המצויות בידה עולה כי במקום פועל בית בושת (הענקת שירותי מין בתשלום), ועל כן קיים יסוד סביר לחשש להפרעת השלום ולהתקהלות בלתי חוקית. עוד נטען כי נותרו מספר פעולות חקירה שיש להשלים בטרם יועבר התיק לעיונה של הפרקליטות לצורך גיבוש החלטה בדבר הגשת כתב אישום.

4. בית המשפט קמא הורה בהחלטתו מיום 18/1/18 (היא ההחלטה מושא ערעור זה) על סגירת העסק למשך 4 חודשים, או עד קבלת החלטת הפרקליטות בדבר הגשת כתב אישום, הכל לפי המוקדם מבניהם.

מכאן הערעור שבפנינו.

5. להשלמת התמונה נוסיף ונציין כי בעבר (בשנת 2016) הוצאו לאותו מקום צווי סגירה נוספים בעת שהעסק הוחזק ונוהל על ידי בעלים אחרים (כך על פי הנטען) כדלקמן:

ביום 24/5/16 הוצא ע"י קצין משטרה צו סגירה מנהלי למשך 30 יום בהתאם לחוק הגבלת השימוש, ביום 5/7/16 ניתן צו סגירה מנהלי נוסף למשך 30 יום (מכוח אותו חוק), ובתום פקיעת הצווים המנהליים, ניתן צו סגירה נוסף כנגד העסק ע"י קצין משטרה, מכוח סעיף 78 לפקודת משטרה.

על החלטה זו הוגש ערעור לבג"צ, אך המשיבה הודיעה כי מאחר והעסק סגור ממילא צו הסגירה מבוטל, כך שהערעור לבג"צ התייתר.

לאחר מכן הוחלפו, ע"פ הנטען, הבעלים של העסק, וכעבור מספר חודשים נוספים, בהם פעל העסק בניהול המערערים הוצא מחדש, כאמור בסעיף 1 לעיל, צו סגירה (בחודש 10/17).

ב. החלטת בית המשפט קמא (בתמצית):

6. לא נפל כל פסול בכך שהמשיבה בחרה את המסלול השיפוטי במסגרת סעיף 78(א) לפקודת המשטרה, ונדחתה טענת המערערים לפיה בחירת המשיבה להגיש בקשה בהתאם לסעיף 78(א) לפקודת המשטרה הינה ניסיון לעקוף את המגבלות הקבועות בסעיף 3(ה) לחוק הגבלת השימוש, שכן סעיף 3(ה) לחוק הגבלת השימוש אינו הדרך היחידה באמצעותה ניתן להורות על סגירת מקום.

7. נקבע כי יש לפרש את המונח "מקום אחר" המופיע בסעיף 78(א) לפקודת המשטרה באופן רחב, כך



שניתן יהיה להחיל הסעיף גם לגבי מקום המשמש לעיסוק בזנות כדוגמת המקרה דנן, וכי תנאי "הפרעת השלום", הנדרש בסעיף 78(א) לפקודת המשטרה, מתקיים בנסיבות בהן מדובר בעסק המאפשר תופעה חברתית פסולה הטומנת בחובה סיכונים חברתיים.

8. קיימת תשתית ראייתית משמעותית המגיעה אף לכדי ראיות לכאורה על כך שהעסק משמש לעיסוק בזנות, וכי המערערים הם חלק מהבעלים ומנהלי העסק.

בית המשפט קמא הצביע על עדויות שבע נשים שעובדות בעסק אשר העידו כי עסקו במקום בזנות. כן צוין כי קיימות עדויות גברים שנעצרו במקום, והודו ששהייתם במקום הייתה לצורך קבלת שירותי מין. עוד הצביע בית המשפט קמא על ראיות נוספות המלמדות על כך שהעסק משמש לעיסוק בזנות, כדוגמת דוחות פעולה ותמונות.

9. נקבע כי המערערת היא זו ששוכרת את המקום, וכי למערער (בנה), תפקיד פעיל בעסק (בעלים ו/או שותף במקום).

ג. טענות הצדדים (בתמצית):

המערערים:

10. לא ניתן להגיש בקשה להמשך סגירת עסק על בסיס סעיף 78 לפקודת המשטרה שכן לא בגין סעיף זה נסגר העסק מלכתחילה, ולמעשה המשיבה מנסה לעקוף הוראות חוק הגבלת השימוש, על מנת להותיר הצו על כנו שכן לו הייתה מתבקשת מבית המשפט בקשה להארכה נוספת של צו הסגירה בהתאם לחוק הגבלת השימוש, הייתה הבקשה נידחת בהעדר שינוי נסיבות כפי שדורש חוק הגבלת השימוש.

11. המקרה דנן אינו עומד בקריטריונים של סעיף 78 לפקודת המשטרה שכן במקום לא הייתה כל פעילות במקום מאז סגירתו מכוח חוק הגבלת השימוש, ומכאן שלא מתקיים התנאי של "הפרת שלום" מה עוד שהפרשנות שניתנה בפסיקה ל"הפרת שלום הציבור" לצורך החלת סעיף 78 לפקודת המשטרה הינה מצומצמת ומסויגת לאור אופי הסעיף והאפשרות הנרחבת לעשות בו שימוש.

במקרה דנן הציבור הנפגע הוא לכל היותר הנשים העוסקות בזנות, ולא הציבור בכללותו כך שלא מדובר בהפרת שלום הציבור מה גם שלגבי הנשים העובדות במקום אין ראיות המלמדות כי הדבר נעשה בכפייה או בבחירה שאינה חופשית.

12. סגירת העסק למשך 4 חודשים אינה מידתית בפרט כאשר המשיבה לא מסבירה מדוע לא מוגש כתב אישום, אם אכן קיימות ראיות מוצקות כנטען, והתנהלות המשיבה מצביעה על "משיכת זמן" מצידה, שכן הליכי הבקשות לסגירת העסק מתנהלים במקום במשך שנתיים, וטרם הוגש כתב אישום.

13. המערער 1 אינו קשור לעסק שנמצא בבעלות אמו, וממילא התקבלה לגביו החלטה שלא להעמידו



לדין באשמת מטרד ע"י העוסקים בזנות.

המשיבה:

14. אין כל פסול בשימוש שנעשה בסעיף 78(א) לפקודת המשטרה, שהינו כלי חלופי לחוק הגבלת השימוש.
15. סעיף 78 לפקודת המשטרה הינו סעיף מניעתי עתידי, ולפיכך אין צורך להמתין לקיומו של אירוע חריג על מנת לעשות שימוש בסעיף זה.
16. קיים יסוד סביר לקיומה של הפרעת השלום, להתקהלות בלתי חוקית ולהתפרעות במקום וכן לביצוע עבירות של סרסרות לשם זנות, הבאת אדם לידי עיסוק בזנות, החזקת מקום לשם זנות, השכרת מקום לשם זנות, כאשר אין מקום להתערב בקביעתו העובדתית של בית המשפט קמא לפיה קיימת תשתית ראייתית משמעותית ביחס לעיסוק במקום.

ד. דין והכרעה:

לאחר ששקלנו טענות הצדדים ועיינו בכל המסמכים שהוצגו בפנינו, סבורים אנו כי דין הערעור להידחות בכל הנוגע לטענות שהועלו ביחס לשימוש שנעשה בסעיף 78 לפקודת המשטרה, והוצאת צו הסגירה מכוח אותו סעיף.

יחד עם זאת ראוי לקצוב למשיבה פרק זמן קצר יותר לקבלת החלטה בכל הנוגע להגשת כתב אישום, עד ליום 22/4/18 תחת המועד המקורי שנקבע בהחלטת בית המשפט קמא (18/5/18).

להלן הנימוקים:

17. הוצאת צווי סגירה לעסק יכולה להתבצע מכוח מספר רב של חוקים שונים כאשר בכל אחד מהם נבחנת שאלת הוצאת הצו בדרכים שונות.

כך למשל ראה האמור בסעיפים 16-17 לחוק רישוי עסקים תשכ"ח 1968, המאפשרים להורות על צו סגירה לעסק כחלק מגזר דין שניתן הנוגע להעדר רישיון עסק או להפרת תנאי הרישיון שנתנו, האמור בסעיפים 20-23 לאותו חוק המאפשרים הוצאת צווים מנהליים או שיפוטיים לסגירת עסק בנסיבות בהן פועל עסק ללא רישיון, סעיף 3 לחוק הגבלת השימוש המאפשר מתן צו להגבלת השימוש (בין היתר סגירה) הן על ידי קצין משטרה והארכתו על ידי בית המשפט, בנסיבות בהן יש יסוד סביר להניח כי המקום משמש לביצוע עבירה המנויה בתוספת, וכי יש יסוד סביר לחשש שהמקום ימשיך וישמש לביצוע העבירה אם לא ייסגר המקום, סעיף 229 לחוק העונשין התשל"ז 1977 אשר אפשר עד לאחרונה (שנת 2016) הוצאת צווים (ע"י מפקד מחוז במשטרה)



לסגירת עסקים המשמשים לעריכת משחקים בקלפים, הגרלות, הימורים וכו', סעיף 78 לפקודת המשטרה המאפשר אף הוא הוצאת צו מנהלי על ידי קצין משטרה או צו שיפוטי על ידי בית המשפט במקרים בהם נראה שיש התקהלות בלתי חוקית, התפרעות או הפרעת שלום.

18. במקרה הנדון פעלה המשיבה בתחילת הדרך באמצעות הסמכות הנתונה לה בהתאם לחוק הגבלת השימוש, ובהמשך פנתה לעשות שימוש בסמכות הנתונה לבית המשפט מכוח סעיף 78 לפקודת המשטרה.

דומה כי המחוקק אכן העמיד לרשות האכיפה חוק ייעודי וספציפי באמצעותו ניתן לטפל במקומות בהם מתרחש על פי החשד עיסוק בזנות - חוק הגבלת השימוש, המעניק, כאמור לעיל, סמכות סגירה למקום בו מתבצע עיסוק בזנות, ברם אין הדבר שולל שימוש בחוק אחר (כגון בסעיף 78 לפקודת המשטרה) גם לאחר שכבר ניתן צו סגירה מכוח חוק הגבלת השימוש, כפי שנעשה במקרה דנן, ובפרט בנסיבות בהן טרם הוגש כתב אישום שאז לרוב לא מתקיים התנאי של נסיבות שהשתנו או עובדות שהתגלו לאחר מתן הצו כאמור בסעיף 3א(ה) לחוק הגבלת השימוש, שדומה כי חל גם במצב בו מופעלת הסמכות מכוח סעיף 3א' לחוק.

באופן דומה ניתן לעשות שימוש מתאים ביחס לאותו עסק הן מכוח חוק רישוי עסקים, והן מכוח חוק הגבלת השימוש וראה בעניין זה האמור בדברי כבוד השופט ד"ר גיא שני בצ"מ 52494/7/15 אבו עישה נ' מדינת ישראל ניתן ביום 5/8/15.

19. כן יש לדחות מכל וכל טענת המערערים לפיה לא ניתן לעשות שימוש בסעיף 78 לפקודת המשטרה במצב בו נעשה שימוש קודם בחוק הגבלת השימוש.

המערערים נמקו טענה זו בכך שמאחר והעסק נסגר מכוח חוק הגבלת השימוש, אזי, ממילא אין בו הפרעת שלום הציבור בעת שנשקלת האפשרות לעשות שימוש בסעיף 78 לפקודת המשטרה (שכן העסק סגור), ואולם - בחינת ההפרעה, לטעמינו, צריך וחייב שתעשה על ידי בית המשפט (כפי שגם נעשתה) ערב סגירת העסק (באמצעות חוק הגבלת השימוש), ואין כל מניעה להחיל את סעיף 78 לפקודת המשטרה גם כאשר מדובר בהמשך סגירתו של מקום, ולא בסגירה חדשה, ובלבד שערב הסגירה המקורית (באמצעות חוק הגבלת השימוש), התקיימו גם כל התנאים הדרושים בסעיף 78 לפקודת המשטרה.

מכאן שלא נפל כל פגם בהחלטת בית המשפט קמא בעצם השימוש שעשה בית המשפט בסמכות הנתונה לו בסעיף 78 לפקודת המשטרה.

20. כן סבורים אנו כי גם לגופו של עניין אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט קמא.

סעיף 78(א) לפקודת המשטרה קובע כך:

"היה נראה שיש התקהלות בלתי חוקית, התפרעות או הפרעת השלום, או שיש יסור סביר לחשוש לה, רשאי הממונה או שופט או קצין משטרה בכיר להורות לבעל בית קפה או מקום אחר שיש לציבור גישה

עמוד 5



אליו ואיננו מקום שניתן עליו רשיון למכירת משקאות משכרים, או לבעל מועדון, או לבעל רישיון לפתיחתם או לניהולם של אלה - שייסגור את החצרים לזמן שנותן הצו יראה לנכון".

לא נדרשנו לעיין בחומר שהוצג בפני בית משפט קמא. בית משפט קמא, שעיין בחומר הראיות שהוצג בפניו, פירט בהחלטתו, במידה ובזהירות הנדרשת, את כל הראיות המרכזיות, ובכלל זה, ציטוטים רלבנטיים מעדויות שנתנו על ידי מספר נשים שעבדו במקום כזונות. לא נטען בפנינו כנגד קביעות עובדתיות אלו.

מהראיות שפורטו בהחלטת בית המשפט קמא עולה כי ניתן וראוי היה לקבוע שקיים יותר מיסוד סביר לחשש שהמקום אכן שימש למתן שירותי מין ולעיסוק בזנות.

לאמור לעיל נוסיף כי אֵין בפי ב"כ המערערים, שטען כי המקום מושכר לנשים למטרה חוקית, כל הסבר אחר למה כן משמש המקום, ומהי המטרה החוקית שלשמה הושכרו החדרים לנשים שעבדו במקום.

21. עיון בפסיקה שנתנה בשנים האחרונות במסגרתה נבחנו התנאים להחלת סעיף 78 לפקודת המשטרה מעלה כי הסעיף הופעל בעיקר בעניין "פיצוציות", מקומות בילוי או עסקים של מכוניות משחק, וסנוקר (ראה פירוט הפסיקה והמקרים בהחלטת בית המשפט קמא בפסקה 14). יחד עם זאת נעשה שימוש בסעיף גם לסגירת עסקים מסוג אחר, ובכלל זה, גם בתי בושת (ראה למשל ת.פ. (ב"ש) 1/04 משטרת ישראל נ' זרביב ניתן ביום 14/7/04).

22. כן עולה כי הפעלת הצו נעשתה לעיתים על רקע אירוע ספציפי כגון אירוע אלימות/תגרה אך גם במקרים אחרים בהם לא היה מדובר באירוע מיוחד אלא כאשר נמצא, על בסיס תשתית ראייתית מספקת, כי הפעילות בעסק יוצרת הפרעה קונקרטית וקרובה לשלום הציבור בדרך של התקהלות בלתי חוקית, התפרעות או כל הפרעה מוחשית אחרת לשלום הציבור.

גם בעניין זה צדק בית המשפט קמא כאשר קבע כי הפרעת השלום הנשקלת במתן הצו אינה מחייבת התרחשות אירוע חריג, שכן מדובר בצו הטומן בחובו תכלית מניעתית, ודי בקבלת נתונים לגבי הפעילות במקום העסק וסיכונים עתידיים שעשויים להתרחש - לצורך מתן הצו, כאשר הפעלת בית בושת בהחלט עונה על הפרעה לשלום הציבור, ודומה כי אין צורך להכביר מילים נוספות בנושא זה.

23. באשר לתקופה שנקבעה על ידי בית המשפט קמא:

הסמכות בהתאם לסעיף 78 המאפשרת פניה לבית משפט להוצאת צו סגירה (קבלת החלטה שיפוטית או פניה לקצין משטרה לקבלת צו מנהלי), אינה מוגבלת בזמן, ולכאורה רשאי בית המשפט להורות גם על סגירה ממושכת.

ברי כי נוכח העובדה שאין בסעיף כל מגבלת זמן ראוי להפעיל הסמכות בריסון ובאופן מידתי.

במקרה דנן יש לקחת בחשבון את העובדה כי העסק היה סגור תקופה ממושכת קודם לכן: תחילה במשך 3 חודשים מכוח חוק הגבלת השימוש, וכעת חלפו כבר חודשיים ממתן ההחלטה בהתאם לסעיף 78 לפקודת המשטרה, כאשר פרק זמן ממושך זה עמד לרשות המשיבה על מנת לגבש עמדתה בשאלת



הגשת כתבי אישום, מה גם שגם בתקופות קודמות היה העסק סגור לפרקים (ראה פירוט בסעיף 5 לעיל).

בנסיבות אלו סבורים אנו כי ראוי להעמיד תקופת הסגירה על 3 חודשים באופן שיתאפשר למשיבה פרק זמן נוסף בן 30 יום לקבל החלטה הנוגעת להגשת כתב אישום, אם לאו. מאחר ותקופת שלושת החודשים מסתיימת ביום הזכרון וערב חג העצמאות, מצאנו לנכון להאריך את משך תקופת צו הסגירה במספר ימים נוספים.

סוף דבר - דין הערעור להידחות פרט לקיצור תקופת הסגירה, כמפורט לעיל, עד ליום 22.4.18.

בהסכמת ב"כ הצדדים פסק הדין ניתן בהעדרם. המזכירות תשלח את פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ג ניסן תשע"ח, 29 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.

ע. חן-ברק, שופטת

ב. טאובר, שופטת

ר. שפירא, נשיא
[אב"ד]